

[Ebba Strange]

dag, så ønskede man det altså ikke fra flertallets side. Det beklager jeg, for havde man taget det med, kunne vi have stemt for lovforslagene. Jeg synes, det var en vigtig bemærkning at give med ud til kommunerne herindefra i denne situation netop på grund af de store forældreforventninger, der er knyttet til disse lovforslag. Når vi har valgt at undlade at stemme, så er det altså på grund af vores helt generelle principper.

Jeg kan meddele folketinget, at vi stemmer imod de konservatives ændringsforslag. Det gjorde vi også til et lignende ændringsforslag under de sociale love. Vi tror ikke, situationen bliver bedre af, at man udskyder denne udlægning. Vi ved, at integrationen er i fuld gang ude omkring, og den standser vi ikke ved at standse dette lovforslag. Vi ved, at der er knyttet store forventninger til det, dels fra forældrenes side, dels fra amternes og kommunernes side, og man er parat til at gå i gang. Men jeg havde altså ønsket denne advarsel fra folketingets side.

Med hensyn til de andre love, vi behandler i sammenhæng med folkeskoleloven, kan jeg sige det samme. Vi mener, det er rimeligt, at det er amterne, der har ansvaret for voksenundervisning, for særundervisning og for ungdomsundervisning, ligesom vi mener, det er rimeligt, at det er amterne, der i forvejen har ansvaret for ungdomsundervisningen. Derfor vil vi tage den samme holdning til de lovforslag. Vi har ikke noget at kritisere dem for. Den kritik, jeg er kommet med, er altså en generel kritik, der går på hele lovkomplekset.

Jeg har indtryk af, at når det ikke har været muligt at få disse bemærkninger med i betænkningen, så skyldes det, at man er i en situation, hvor man fra statens side skal spare på pengene. Jeg kan igen ikke lade være med at tænke på vores debat om U 90 i går, hvor jeg også sagde, at SF ønsker, der skal gives ressourcer netop til uddannelsesområdet. Vi ønsker altså også, at disse mennesker, der er de svageste, vi har, skal have en passende andel af disse ressourcer.

Derfor må vi undlade at stemme vedrørende disse lovforslag, selv om jeg ikke i substansen har noget at indvende imod dem.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Jeg vil gerne have lov til at begynde med de to sidste lovforslag. Dem vil kommunisterne kunne stemme for ud fra den betragtning, at dels er der megen lovgivning på området, der mangler, og dels vil gældende lov kunne bruges, også selv om lovforslag nr. L 186 ikke skulle blive vedtaget.

Hvad angår ændringsforslaget fra det konservative folkeparti til lovforslag nr. L 186 vil kommunisterne kunne stemme ja til det. Vi mener, at tiden vil kunne bruges til meget af det, som blev fremhævet her fra centrumdemokraterne. Derudover kunne man måske også bruge tiden til at undersøge, hvorfor det er gået, som det er gået i Norge. Jeg skal nok lade være med at spørge undervisningsministeren om en udsendelse i fjernsynet i går aften, for ingen af os har set den, men dér blev det udtalt, at integrationen af åndssvage i Norge er standset på grund af de dårlige erfaringer.

Måske kunne man også bruge tiden til at finde ud af, om der ikke kunne opnås enighed mellem socialministeren og undervisningsministeren i væsentlige spørgsmål. Der er f. eks. spurgt noget om kostskoler i udvalget, og besvarelsen viser faktisk, at de to ministre ikke er enige om, hvordan der skal svares herpå.

Og så til selve hovedlovforslaget. Ved dette lovforslags første behandling blev der fra flere sider udtrykt betænkelighed og usikkerhed. Under udvalgsbehandlingen har kommunisterne som andre stillet en række bebudede spørgsmål, men det er synd at sige, at udvalgsbehandlingen har medvirket til at fjerne usikkerheden. Visse af de givne svar har kun kunnet bekræfte vore bange anelser. Det er blevet tydeliggjort, at minister og embedsmænd ikke har taget stilling til mange problemer, som folkeskolen, dens elever og lærere løber ind i. Alt er det – i lighed med morgenbønnen og gymnastiktimernes antal – overladt til amter og kommuner selv at finde ud af.

Nu er kommunisterne ikke modstandere af, at handicappede børn undervises i folkeskolens almindelige klasser. Vi er tilhængere af princippet om, at alle har ret til undervisning; men det handicappede barn skal ikke sidde i klassen som storken ved rævens midtag. Hvad enten børnene skal undervises her eller dér, må det sikres, at afgørelsen om barnets placering og de særlige foranstaltninger,